

דגלים ואדמה ספוגה בדם

בלזק אמר לנו: "מאחורי כל הון גדול מסתתר פשע." אומות אינן יוצאות דופן. דגליהן מתנוססים גבוה, אך מתחתם האדמה ספוגה בדם של אלה שנעקרו, נכבשו או הושמדו. ארצות הברית נבנתה על קברי אחים של ילידים אמריקאים, אדמותיהם נגזלו, עמיהם נרמסו, ואדמתם זועקת מתחת לכוכבים והפסים. ישראל נבנתה על הנכבה - האסון של 1948, כאשר למעלה מ-700,000 פלסטינים גורשו מבתיהם, כפריהם נהרסו, ואדמתם נתפסה על ידי דגל זר.

זה לא היה מקרי. זה היה מתוכנן. הארגונים הצבאיים הציוניים, ארגון ולח"י, ניהלו טרור נגד פלסטינים ובריטים כאחד. מנחם בגין - שלימים הפך לראש ממשלה - היה באותה תקופה המבוקש ביותר בפלסטין, עם פרס של 10,000 לירות שטרלינג מטעם MI5. תחת פיקודו, הארגון ביצע את הפיגוע במלון המלך דוד ב-1946, שבו נהרגו 91 אנשים, והשתתף בטבח בדיר יאסין ב-1948, שבו נרצחו למעלה מ-100 אזרחים. כוחות ציוניים הרסו יותר מ-400 כפרים פלסטיניים במהלך המלחמה. זו הייתה האדמה שבה ישראל השתרשה.

הפשע לא הסתיים עם היווסדה - הוא התקשח למדיניות. הפלסטינים ששרדו הוכפפו לשלטון צבאי. הגולים מעולם לא הורשו לשוב. הגדה המערבית חולקה על ידי התנחלויות וחומות. עזה נאטמה ונחנקה, ועמה עונשו תושביה פשוט על עצם קיומם. ארגוני זכויות אדם - אמנסטי אינטרנשיונל, Human Rights Watch, בצלם - כולם קראו למערכת בשמה: אפרטהייד.

כעת הפכה עזה לבית קברות להצטדקויות המוסריות של ישראל. עד אוגוסט 2025, משרד הבריאות של עזה תיעד למעלה מ-62,000 הרוגים מאומתים, שגופותיהם נמצאו וזוהו. כמעט מחציתם ילדים. אך זו רק השכבה הנראית של האסון. עשרות אלפים נוספים נותרו קבורים תחת הריסות השכונות המופצצות, שמותיהם לא נרשמו. המספר האמיתי כמעט בוודאות גבוה פי שלושה עד חמישה, מציאות שתתבהר רק כאשר עיתונאים בינלאומיים, חוקרי האו"ם ומומחים לזיהוי פלילי יורשו סוף סוף להיכנס לעזה. ישראל מסתירה את פשעיה כפי שעשו הנאצים פעם - אך כפי שההיסטוריה מראה, זוועות לא ניתן להסתיר לנצח. כפי שממדי השואה נחשפו במלואם רק כאשר כוחות הברית נכנסו למחנות הריכוז, כך גם קברי עזה הנסתרים יעידו יום אחד על גודל הפשע.

סמלים לא יכולים לשרוד זוועות

ראינו זאת בעבר. הצלב הקרס היה פעם סמל לשלום ומזל טוב בהודו, בסין וברחבי העולם העתיק. הוא עיטר מקדשים ואמנות קדושה במשך אלפי שנים. אך הנאצים השתלטו עליו, הניפו אותו מעל מחנות המוות והטביעו אותו בג'נוסייד. כיום, הצלב הקרס לא ניתן לשיקום במערב. משמעותו המקורית קבורה תחת אפר אושוויץ.

דגל ישראל עומד כעת בפני אותו גורל. פעם הונף כסמל למקלט לעם נרדף, הוא נישא מעל טבח, מצור וחומות אפרטהייד. בעיני העולם, הוא כבר אינו מייצג הישרדות - הוא מייצג שליטה ומוות. הפסים שלו, שנועדו להזכיר את הטלית, מוכתמים בדם ילדי עזה. הכוכב שלו, שהיה פעם סמל לאמונה, הפך לנשק כסימן לדיכוי.

וכמו הצלב הקרס, הוא בלתי ניתן לשיקום. דרום אפריקה נטשה את דגל עידן האפרטהייד שלה משום שהיה בלתי נפרד מעריצות גזעית. דגל הקונפדרציה בארצות הברית מוכר כיום כסמל לעבדות ומרד נגד

שוויון. כך גם תתייחס ההיסטוריה לדגל ישראל: לא כסמל של תקווה, אלא כדגל שתחתיו בוצעו זוועות.

הכתם הבלתי ניתן לשיקום

הכתם הזה אינו שייך לישראל בלבד. הוא שייך למצפון האנושות. העולם שאפשר לעזה לרעוב, להפציץ ולהיקבר יישא את הבושה הזו. כפי שפשעי הנאצים נותרו כתב אישום נצחי נגד העולם שהפנה מבטו זמן רב מדי, כך גם עזה תרדוף את זכרוננו הקולקטיבי.

שום דגל, שום המנון, שום נאום שנרקם בקפידה לא יכולים לשטוף את הדם הזה. ההיסטוריה תזכור. וההתנגדות תישאר לא רק זכות, אלא - כפי שלימד אותנו ברכט - חובה.

כפי שמזהיר הכתוב: **"מה עשית? קול דם אחיך צועק אליי מן האדמה."** האדמה זוכרת. הדגלים זוכרים. והחשבון יגיע.

מקורות

- מוריס, בני. **לידתה מחדש של בעיית הפליטים הפלסטינים**. הוצאת אוניברסיטת קיימברידג', 2004.
- ח'אלידי, וליד. **כל מה שנשאר: הכפרים הפלסטיניים שנכבשו והתרוקנו על ידי ישראל ב-1948**. מכון ללימודי פלסטין, 1992.
- סגב, תום. **1949: הישראלים הראשונים**. הוצאת Free Press, 1986.
- ארכיוני MI5, הארכיון הלאומי של בריטניה: פרס על מנחם בגין (1944-1945).
- פאפה, אילן. **הטיהור האתני של פלסטין**. הוצאת Oneworld, 2006.
- אמנסטי אינטרנשיונל. **האפרטהייד של ישראל נגד פלסטינים: מערכת אכזרית של שליטה ופשע נגד האנושות**. 2022.
- Human Rights Watch. **חציית סף: הרשויות הישראליות ופשעי האפרטהייד והרדיפה**. 2021.
- בצלם. **משטר של עליונות יהודית מהירדן לים התיכון: זהו אפרטהייד**. 2021.
- UN OCHA (משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים). **דוחות משבר עזה**, נתוני נפגעים 2023-2025.
- הלר, סטיבן. **הצלב הקרס: סמל מעבר לשיקום?** הוצאת Allworth, 2000.